

Hädaoru kuningas

Aino Pervik

Hädaoru kuningas

Illustreerinud Gerda Märtenis

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Tuuli Rehema
Kujundanud Gerda Märten

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Tekst © Aino Pervik ja Tänapäev, 2016
Pildid © Gerda Märten

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

ISBN 978-9949-85-020-4

www.tnp.ee

Sisukord

Hädaoru halvad ilmad	7	Päästke end, kes päästa suudab!	33
Hädaoru kuningas	8	Hädaorus puhkeb paanika	35
Kuningas tunneb ennast üksildasena	9	Kuninga kimbatus	35
Kuninga mure	10	Hädaoru loomaaed	36
Hädaoru erak	12	Lõvi	38
Elu Hädaorus	13	Kuningale tuleb kõik meelde	40
Mis vaevas regenti	14	Rahvas läheb kuningale järele	41
Üliõpilane	17	Salakäigus	42
Kuningas on nõutu	18	Mägedes	43
Kuningas tahab lugeda	19	Hundid	44
Raamatukogutuba	20	Tere tulemast!	47
Kuningas loeb raamatut	22	Kuhu nad siis ikkagi on jõudnud?	48
Kuningas jääb haigeks	23	Hädaoru kuningatütar	49
Kuninga ravimine	25	Laager	51
Kuningas paraneb	26	Kuninga mure	52
Kuningas mõtleb	27	Kuninga kõne	53
Kuningale tuleb meelde üliõpilane	28	Mis edasi?	56
Kuninga käsk	29	Kuningal on endast hale	57
Kuningas vestleb üliõpilasega	30	Ära muretse, küll me aitame sind!	58
Uputus	32	Väga hea lõpp	59

Hädaoru halvad ilmad

Hädaorus oli kõik väga pahasti.

Isegi ilm oli Hädaorus alati paha.

Suvel sadas muudkui vihma ja oli külm. Vahepeal võis ju paista ka päike ja olla soe, kuid Hädaoru rahvas teadis, et võtab aega, mis võtab, mööda läheb see niikuinii. Siis on jälle taevas kaetud pilvedega, puhub külm tuul, ladistab vihma ja igal pool lainetab vesi. Mõnel suvel vihma ei sadanudki. Siis kurnas põud. Päike lõõskas taevas, kaevud olid kuivad ja loodus kõrbes. Polnud see parem midagi.

Talvel aga oli kogu aeg sula. Kõikjal oli pori. Mõnikord oli aga kohutavalt külm, nii et isegi kaevud külmasid ära ja vett polnud kuskilt võtta. Või sadas jälle nii hirmsasti lund, et teed olid umbe tuisanud ja Hädaoru rahvas ei pääsenud liikuma. Oli seda lund nii palju, kui oli, Hädaoru rahvas teadis, et varsti on kõikjal jälle must maa ja taevast tuleb lörtsi ja vihma.

Hädaoru taevas oli hall ja must.

Hädaoru kuningas

Loomulikult oli Hädaorus ka kuningas.

Kui kuningas kaotas oma isa ja vanaisa, oli ta veel üsna väike poiss. Kuningriikides on kombeks, et kui kuningas sureb ja kuningapoeg pole veel täisealine või on muidu äpu, siis valitseb tema asemel regent. Vahel juhtub ju isegi, et kuningapojast saab kuningas, kui ta on ainult nelja- või viieaastane. Loomulikult ei oska pisike poiss veel kuningriiki valitseda. Siis istub ta ainult troonisaalis troonil, kroon peas ja uhked riided seljas, kõik otsused teeb aga regent. Pisi-ke kuningas ainult lehvitab oma rahvale.

Nõnda oli see ka Hädaorus.

Kuningapoeg kasvas ja kasvas.

Tuli aeg ja kuningapoeg saigi täisealiseks. Seaduse järgi oli ta nüüd päris kuningas.

Regendile ei meeldinud see sugugi. Ta andis rahvale mõista, et kuningas on tegelikult paras äpu, kes riigi asjadest midagi ei taipa. Ise aga otsis head võimalust, kuidas kuningast üldse lahti saada. Nagu ta oli juba saanud lahti kuningapoja isast.

Regent hoolitses selle eest, et keegi ei oleks kuningaga rahul. Et keegi ei peaks kuningast lugu, et kõik, mis Hädaoru rahvale ei meeldinud, oleks nende meelest kuninga süü.

Regent leidis isegi, et on lausa suurepärane, kui on olemas keegi, keda saab kõiges halvas süüdlaseks teha.

Hädaoru rahvas kirus hea meelega kuningat, kui miski ei meeldinud. Igaühel on ju elus vahel midagi pahasti, aga kui saab selle kuninga süüks panna, on kohe hoopis parem tunne.

Muidugi pole kunagi nii, et kõik inimesed oleksid ühesugused. Ega Hädaoruski kõik südamest kurjad ning virilad ei olnud. Kuid Hädaorus ei kõlvanud nii, et ei kurda halbu aegu ega pahanda kuningaga. Sedasi polnud kombeks. Ikka pidi pahandama, muidu võis kuningas veel hakata arvama, et ta on mingi hea valitseja.

Kuningas tundis ennast kogu selle pahandamise ja rahulolematuse keskel väga õnnetu ja üksildasena.

Kuningas ei teadnud, et Hädaoru rahva hulgas oli veel ka teisi selliseid inimesi, kes kannatasid igavesti rahulolematute irisejate käes just niisama nagu temagi. Väga paljud oleksid tahtnud olla eluga rahul ja rõõmsad. Paraku Hädaorus niisugune asi ei sobinud kohe mitte kuidagi.

Kuningas tunneb end üksildasena

Kuningas elas pimedas ja külmas kivilossis. Ta oleks ju võinud lasta ahjusid kütta ja lampe süüdata, kuid siis oleksid ta alamad väga pahaseks saanud. Alamad oleksid rääkinud, et kuningas priiskab ja rahvas peab elama viletsuses.

Kütmata kiviloss oli kõle ja hallitanud. Selge, et kuningas seal sees oli morn ja murelik. Eriti murelik oli ta seepärast, et tema kuninganna jäi päev-päevalt üha põduramaks.

Kuninganna oli Kivikuninga tütar. Kui Hädaoru kuningale naine võeti, siis arvasid kõik, et Kiviriigist tuuakse Hädaorgu külma ja kalk kivipruuti. See oleks olnud täielik

häda ja õnnetus, just täpselt nii nagu Hädaorus ikka. Kui Hädaoru kuningas aga mõrsjaga koju jõudis, oli rahvas pettunud. Mõrsja oli rahva meelest liiga ilus, liiga õrn ja armas. Sihukesest kuningannast polnud loota, et ta Hädaorus päevagi vastu peaks. Ilus küll, aga mis sellest ilust kasu on, kui ta hallitanud lossis nagunii kohe närbuma hakkab.

Ja rahval oli õigus.

Noor kuninganna jäigi varsti põdema.

Otse enne surma tõi kuninganna ilmale tillukese tüdruku ja pani siis silmad igaveseks kinni.

Kuninga mure

Kuningas oli kuninganna kaotuse pärast lohutamatu kurb.

Arvate, et Hädaoru rahvas tundis oma kuningale kaasa? Üldsegi mitte. Rahvas oli nimelt väga pahane, et sündis printsess ja mitte prints. Hädaorus olid alati valitsenud kuningad ja mitte kunagi kuningannad. Nüüd aga oli troonipärijaks sündinud väike tüdruk, kellest mitte kuidagi kuningat ei saanud. Nõnda pidi Hädaoru tulevaseks valitsejaks saama kuninganna. See ei kõlvanud Hädaoru rahva meelest mitte põrmugi.

Tilluke tüdruk oli lõpmata armas. Ta tuletas kuningale kangesti kuningannat meelde.

Muidugi oli kuningas pisikese printsessi pärast väga mures. Kuningas oli mures, et ka printsessike võiks jääda haigeks nagu ta ema. Veel rohkem oli kuningas aga mures rahva pahameele pärast.

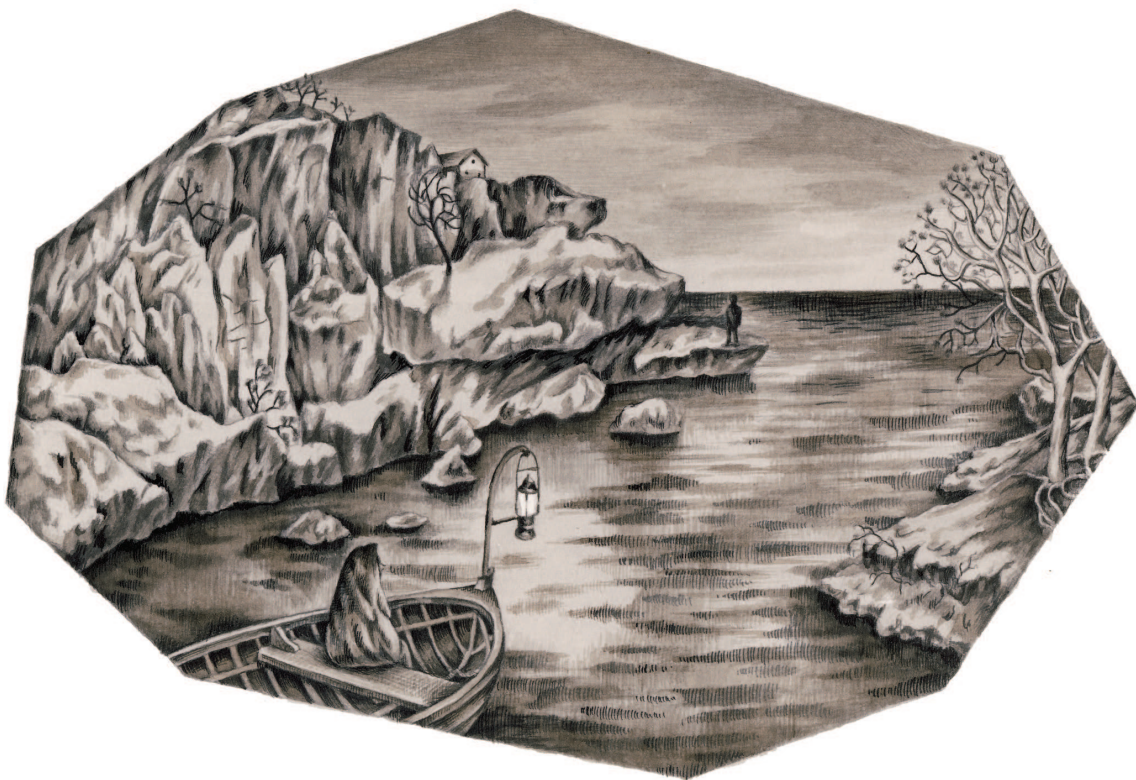
Kuningas kartis oma igavesti rahulolematuid alamaid. Vabalt oleksid need võinud tillukese printsessi lossist ära varastada ja võib-olla isegi Hädaoru põhja sügavasse kuristikku visata. Kuristikus elasid aga hundid. Seal poleks väikesel tüdrukul pääsu olnud.

Hundid oleksid ta sedamaid nahka pistnud.

Nendel aegadel olid Hädaorus väga koledad kombed.

Kuningas saatis pisikese printsessi salaja Kiviriiki Kivikuninga juurde, kes oli ju printsessi vanaisa.

Kiviriik oli tuuline ja päikesepaisteline maa sinise mere kaldal. Meri ja kallas olid täis suuri ja väikesi kive. Kivid võivad muuseas olla väga ilusad ja armsad. Nad võivad ju olla kõvad, kuid nad on muutumatult kindlad ja nende peale võib loota.

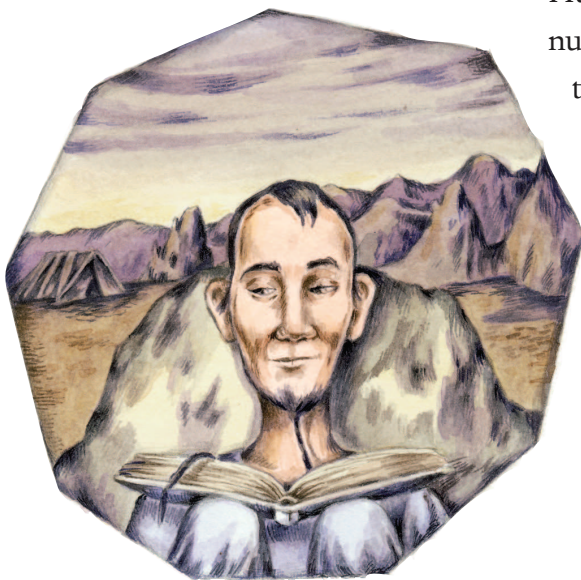
Samasugused olid suuremas osas ka Kivikuninga alamad. Hädaoru rahvas aga rääkis Kiviriigi kohta, et seal elavad igavesed savist nunniplunnid, kes on alati kõigega rahul ega oska paremat tahtagi.

Kiviriik oli Hädaoru naaber, aga kõrged mäed eraldasid kahte kuningriiki nii järsult, et naabrid ei saanud omavahel tegelikult peaaegu kunagi kokku.

Hädaoru erak

Teisel pool Hundikuristikku elas kõrgel mägedes Hädaoru erak.

Erak on selline inimene, kes elab ihuüksi üksikus paigas. Erakueluks võib olla igasuguseid põhjusi. Hädaoru erak oli läinud Hundikuristiku servale elama seepärast, et ta ei tahtnud irisejatega kaasa iriseda. Erak tahtis olla lihtsalt rõõmus ja rahulik ning mõtiskleda maailma asjade üle.

Huntidega sai erak päris hästi läbi. Tema ei puutunud hunte ja hundid ei puutunud teda. Vahel hoia-
tas erak hunte jahimeeste eest. Vahel jätsid hundid eraku onni juurde mõne tüki oma saagist, millest erak endale maitsva prae võis valmistada. Muidu sõi erak seeni, marju ja taimi, mida ta hästi tundis.

Kui erakul parasjagu midagi süüa ei olnud, siis ta ei söönudki. Siis luges erak raamatuid. Raamatud on ju vaimutoit. Vaimu ei tohi mingil juhul nälga jätta.